



# S láskou z Taliánska

Jules

Wake

Ljndeni

# S láskou z Talianska

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na  
[www.lindeni.sk](http://www.lindeni.sk)  
[www.albatrosmedia.sk](http://www.albatrosmedia.sk)

## Ljndeni

Jules Wake

**S láskou z Talianska – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.  
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná  
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

  
**ALBATROS MEDIA**

*S láskou z Talianska*



Jules Wake

S láskou  
z  
Taliańska

Preložila Tamara Chovanová

**Ljndeni**

Jules Wake: FROM ITALY WITH LOVE

First published in Great Britain in ebook format by HarperImpulse 2015  
under the title FROM ITALY WITH LOVE

Copyright © Jules Wake 2015

Slovak edirion © Albatros Media Slovakia s. r. o., 2024

Translation © Tamara Chovanová, 2024

Translated under licence from HarperCollinsPublishers Ltd.

Jules Wake asserts the moral right to be acknowledged as the author  
of this work.

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie  
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania  
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom  
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4000-5

ISBN e-knihy 978-80-566-3998-6 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3999-3 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3997-9 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

*Nicole a Ianovi Walkerovcom,  
neochvejným a pravým priateľom.*





## *Kapitola 1*

Len čo Lauren uvidela dievča v žiarivých fuksiových šatách, ktoré sa knísalo na polmetrových podpätkoch a klobúčik mu skákal vo vlasoch ako exotický vták, bolo jej jasné, že to odhadla zle. Nielen zle – hrozne, hrozne zle.

Mala rada svoj tmavomodrý kostým a až do tej chvíle sa jej veľmi páčil. Nieкто by možno povedal, že je obstojný, ale to by od neho bolo protivné. Kostým bol elegantný, sedel jej ako uliaty a cítila sa v ňom dobre.

V tej istej chvíli si uvedomila, že jej voľná interpretácia príkazu strýka Milesa „neoblečte sa do čierneho“ bola nevhodná a možno mala venovať viac pozornosti slovám „dajte si svoje veselé handry“, ktoré boli súčasťou jeho príkazu.

Veľmi jej nepomohlo, keď sa pritulila k Robertovi, rovnako konzervatívne oblečenému v tmavom obleku, lebo vtedy okolo nich prešlo iné dievča s odhaleným poprsím, ihličky sa mu zabárali do štrku na príjazdovej ceste ku kaplnke. Laurie kútikom oka postrehla, že Robertovi stvrkla bradavka, hoci sa usiloval tváriť odsudzujúco. Tie jeho bradavky vždy reagovali ako radar v stave pohotovosti. Možno ho mala vopred

upozorniť. Niežeby to veľmi pomohlo. Museli by ste poznať strýka Milesa, aby ste ocenili jeho... čo? Výstrednosť? Prehnajú bujarosť? Životnú iskrú? Sťažka preglgla, nemohla uveriť, že už nikdy nebude počuť v telefóne jeho hlučný, panovačný hlas, nebude znova vidieť netrpezlivý škrabopis na jeho početných pohľadniciach.

„Dopekla,“ vzdychol Robert.

Zdvihla pohľad. Páni moji, naozaj to zle odhadla.

Pri vchode do kaplnky stáli dve krásne blondínky v červenom a žltom koženom overale so zipsom otvoreným až po pupok, rozdávali program bohoslužby vytlačený na červených kartách farby Ferrari, rovnaký odtieň mali ich nechty a lesklé našpúlené pery.

Laurie vzala kartičku s chabým úsmevom, potiahla Roberta za rukáv, nevšímal si jeho ohromený výraz a ťahala ho so sebou dnu. Môže niekto onemieť od úžasu? Zdalo sa, že jemu sa to stalo.

V kaplnke s vysokým trámovým stropom bolo počuť rozhovory a drevené lavice pôsobili pestrofarebne ako voliéra s vtákmi žiarivých farieb.

Keď kráčala uličkou, cítila sa ako schátrané auto na festivale rýchlosti v Goodwoode.

„Kde chceš sedieť?“ zašepkal Robert a mávol rukou na lavice, ktoré boli síce obsadené, ale nie plné.

Možno vďaka svojej citlivosti neukázal na prvé dva rady, kde sa usadili najvýstrednejšie klobúky. Patrili skupine bývalých manželiek strýka Milesa, ktoré sa veselo rozprávali a posielali si vzdušné bozky. Robert o nich nič nevedel. Na chvíľu zatvorila oči. Čo jej to napadlo vziať ho so sebou? Urobila grimasu, nadýchla sa a sústredila sa na štyri ženy v prvých dvoch radoch.

Ako rodina sa nemohla utiahnuť dozadu, ale nemohla sa k nim ani pripojiť. Hrozne ju desili, hoci ak mala byť úprimná, vždy k nej boli milé. Tretí rad bude dobrý.

„Môžeme si k vám prisadnúť?“ spýtala sa osamelého človeka v ďalšej lavici.

„Jasné, môžete.“ Muž na ňu ledva pozrel, potom sa odvrátil, ale zachytila záblesk zelených očí, všimla si neoholenú tvár. Hoci mal ošúchané džínsy, rozhodne bol krásny. Stavila by sa, že si obliekol plátennú košeľu tyrkysovej farby, lebo zvýrazňovala žiarivo zelenú farbu jeho očí, a že to strnisko mal úmyselne.

„Ďakujeme,“ odsekla a nazlostene naňho zagánila.

Obrátil sa k nej s prekvapeným a zmäteným výrazom.

Zahanbila sa. Kto je tu malicherný? Nemala by cítiť odpor k niekomu len preto, lebo vyzerá až priveľmi dobre. Vzdychla a upäto sa naňho usmiala. Skutočne by mala potlačiť svoj pocit menejcennosti. Bol prehnane veľký.

Sklonila hlavu, sadla si a skúmala Robertove vyleštené čierne poltopánky. Výrazne kontrastovali s obdratými koženými kovbojskými čizmami po jej lavici.

„Tak čo, poznáš niekoho z týchto ľudí?“ spýtal sa Robert tlmene, užasnuto.

Musí to hovoriť, akoby to nebolo možné? Kradmo pozrela na okolitých smútočných hostí, blúdila pohľadom po známych tvárach. No bolo to smiešne, klamala samu seba. Laurie hľadala jednu konkrétnu tvár, bolo jej pritom trochu nevoľno a modlila sa, aby tá žena neprišla.

„Len moje tety,“ kývla na štyri ženy rozprávajúce sa v predných laviciach.

„Tety?“ Robert prudko zdvihol obočie, vyzeralo ako prekvapené húsenice. Znova na ne pozrel, pozornejšie ich skúmal rad-radom.

„Lepšie povedané nevlastné tety. Strýko Miles bol viac rás ženatý.“ Rozhodla sa vedome ho nechápať.

„To sú tvoje tety?“

Prikývla a vyhýbavo naňho hodila žiarivý úsmev. Livia mohla mať nanajvýš tridsaťpäť a Penny aj Janine mali čosi pred päťdesiatkou a boli o dobrých tridsaťštyri rokov mladšie než jej strýko.

„Áno. Strýko Miles bol...“ zaváhala, nechcela povedať viac.

„Sukničkář?“ spýtal sa Robert súcitne.

„Nie, nie.“ Ako mu má vysvetliť, aký bol Miles? Zložitý, sebecký, veľkorysý, neústupčivý, láskavý, trochu šibnutý. „Páčilo sa mu, že je ženatý, ale mal rád aj iné ženy.“ Zdvihla plecيا, nevedela vysvetliť čosi, čo sa nedalo vyjadriť niekoľkými banálnymi vetami.

„Tak odkiaľ poznal všetkých týchto ľudí?“ zašepkal Robert. „Zdalo sa mi, že vzađu som zazrel Liz Hurleyovú.“ Zatváril sa, akoby to bolo absolútne nemožné. „Poznáš tu niekoho?“

Zmocnil sa jej pocit viny. Milesa nevidela takmer rok. A keď bol teraz mŕtvy, ani jeden z dôvodov, prečo odkladala stretnutie s ním, sa jej nezdal dobrý. Bola priveľmi plachá, priveľmi zbabelá, priveľmi tvrdohlavá.

Nastal rozruch a zrazu sa vpredu objavil vikár. Hoci v čierom rúchu s bielym kolárikom vyzeral ako tradičný duchovný, oči mu šibalsky svietili, akoby mu Miles vopred povedal, ako presne bude prebiehať tento pohreb.

V kaplnke zavládlo ticho, ozval sa organ a uličkou vykročili štyria nosiči truhly v šoférskych overaloch a s prilbami na hlavách.

Robert na ňu neveriacky pozrel a štuchol ju do rebier, ale ona hľadela dopredu a usilovala sa tváriť rovnako nevzrušene ako ostatní trúchliaci – a tým sa to nezdalo zvláštne.

Hudba sa víťazoslávne s vibratom niesla k vysokým trámom. Zdala sa jej známa, ale aj neznáma a Laurie chvíľu trvalo, kým ju spoznala. Ach bože! To nie je možné. Pozrela na vikára, ktorý sa blažene usmieval na smútočné zhromaždenie, a potlačila chichot, keď sa tóny dramaticky niesli kaplnkou.

Urobil to. Silno si zahryzla do pery, usilovala sa potlačiť smiech, štekľil ju v bruchu, takže z nej vyšiel zvláštny vzlyk.

Robert ju chytil za ruku, mylne to považoval za prejav žiaľu.

Nadýchla sa, usilovala sa znovu získať rovnováhu a hľadela rovno pred seba na vitráž nad vikárovou hlavou. Sprievod s truhlou prešiel po jej lavici a celá stuhla, neodvážila sa ani pozrieť. Až ju rozbolela bránica, tak sa usilovala potláčať smiech.

Vyrušilo ju potláčané prskanie zľava a dopustila sa chyby, keď sa na chvíľu obrátila tým smerom a videla, ako muž vedľa nej statočne pregága, uprene hľadí dopredu a plecيا sa mu trasú.

Hrozné! Každú chvíľu vybuchne do smiechu. Zúfalo sa usilovala ovládnuť rastúcu hystériu, ale márne, znova sa ozvalo prskanie. Po tvári jej začali tiecť slzy, každú chvíľu vybuchne...

Jej sused na tom nebol o nič lepšie, vyduté líca a pevne stisnuté pery jej prezrádzali, že sa rovnako zúfalo ako ona usiluje potlačiť veselosť. Pozreli na seba a obaja zaprskali.

Keď tóny organovej hudby znova stúpali v refréne nahor, cítila, ako jej muž čosi vtlačá do ľavej ruky. Pozrela dolu a videla, ako sa mu v opálenej ruke vyníma biela vreckovka, ktorú jej vtisol. Vďačne ju vytriasla, priložila si ju k nosu a zakryla si väčšiu časť tváre v poslednej chvíli, aby stlmila chichot.

Hlasno si vyfúkala nos a len dúfala, že to vyzereá, akoby plakala.

Keď sa trochu spamätala, kývla mu hlavou na znak vďaky. Žmurkol na ňu, a hoci to bola vážna udalosť, uškrnula sa naňho.

Úsmev jej opätoval a pritom odhalil dokonalé biele zuby žiariace pri opálenej pokožke a niekoľkodňovom strnisku. Keď pobavene nadvihol obočie, zaplavil ju adrenalín a vrazil jej rovno do hrude. Medzi stehnami pocítila túžbu a zradné bradavky sa postavili do pozoru. Znova zdesene zaborila horiacu tvár do vreckovky a sústredila sa na hudbu.

Iba strýko Miles bol schopný dať zahrať na svojom pohrebe skladbu *Bat Out of Hell*.

Camovi sa len tak-tak podarilo ovládnuť. Nebolo by dobré búrlivo sa rozosmiať, aj keď to bol Milesov pohreb. No vždy lepšie ako plakať. Ten šibnutý stavec mu bude chýbať.

Farebná karta vyzerala skôr ako svadobné oznámenie s požadovaným oblečením. Zdalo sa, že všetci ostatní poslúchli Milesove pokyny, s výnimkou mladej ženy vedľa neho. Ak sa nemohla na nič iné, len na tmavomodrý kostým, v jej živote vážne chýba zábava, ktorú chcel Miles dosiahnuť, keď odporúčal veselé handry. Rozhodne sa neobliekla veselo. Zrejme je Milesova vzdialená príbuzná. No aspoňže má zmysel pre humor.

Tania sediaca cez uličku mu zakývala a nadšene sa usmievala, medzi jasnočervenými perami jej žiarili biele zuby. Opätoval jej úsmev. Už to bolo dávno, ale vyzerala úžasne ako vždy. V bielych šatách s hlbokým výstrihom sa vynímala jej skvostná postava a tmavé vlasy jej umne padali cez jedno plece. Presne vedel, ako dlho jej trvalo, kým dosiahla taký bezstarostný dojem. Tie vlasy vždy boli na dotyk také jemné. Kde ju videl naposledy? V Marbelle? Alebo v St. Tropez? Nespomínal si presne. Len sa mu v pamäti vynárala vlhká horúčosť Stredozemného mora, vôňa pínii a mora.

Bolo by fajn porozprávať sa s ňou na kare. Spýtať sa, ako sa jej darí. Zdalo sa mu, že sa nemá zle. Pokožku mala dozlata

opálenú a majetnícky držala pod pazuchu vysokého blondiaka v elegantnom obleku, z ktorého kričala drahá značka. Nie, Taniu sa darí. Ten chlap bol presne jej typ, z každej stránky vhodný. Kriticky sa pozrel na svoje džínsy, na ľavom kolene hrozila diera. Boli staré a pohodlné, nespomínal si, kedy si ich kúpil. Neprítomne chytil medzi prsty obdratú látku a pozrel na Taniu. Tak ako väčšina žien, s ktorými chodil, usilovala sa vylepšiť ho.

„Uvidíme sa neskôr, Cam,“ naznačila mu cez uličku. Prikývol a skúmal zvyšok smútočného zhromaždenia. Všetky manželky sedeli vpredu. Dopekla, nechápal, ako sa to Milesovi podarilo. Cam sa so svojou bývalou Sylvie nedokázal slušne porozprávať. Chvalabohu, neskomplikovali si to deťmi. Hoci ani Miles. Mal štyri manželky, každá ďalšia mladšia ako predchádzajúca, a zostal s nimi v priateľskom vzťahu – a zdalo sa, že aj ony sú priateľky. Pravdepodobne to dnes zorganizovali. Ale nie, zrejme sa spoločne držali Milesových pokynov.

Ten starý darebák to naplánoval do posledného detailu. Cam si na minútu presne spomínal, kde bol, keď sa dopočul, že Milesa odviezli do nemocnice. Dozvedel sa to pri hroznom telefonáte s Milesovým priateľom Ronom. Zdalo sa, že nikto nič nevedel. Každý predpokladal, že naďalej žil ako nomád a cestoval z Monte Carla do Barcelony, z Le Mans do Ríma. Nikto netušil, že ten prešibaný lump sa zašil doma.

Cam sa nevedel rozhodnúť, či by bolo alebo nebolo dobré, keby vedel, že jeho priateľ zomiera. Bolelo ho, že sa s ním osobne nerozlúčil. No aspoň sa vyhol rozpakom. Nie je to zbabele? Pravdupovediac, nedokázal by povedať zbohom o nič viac než Miles. Bože dobrý, obaja by sa hnevali, plakali a znova sa hnevali. Nie, možno je dobre, že to nevedel.

Pohreb pokračoval svižným tempom, presne ako Miles plánoval, hoci pohrebné prejavy všetkých štyroch manželiek

chvíľu trvali. Všetky štyri mali problém dostať zo seba tie slová. Ich očividný žiaľ prezrádzal o Milesovi rovnako veľa ako reči. Konečne zaspievali posledný hymnus.

Cam sa zdráhavo, rozpačito usmial na záves, ktorý sa zatiahol za truhlou, vyšiel z kaplnky a zamieril na cintorín zatiaty slnkom. Aspoň niekto sa naňho usmieval.

Vonku sa hmýrilo veľa ľudí a mohol sa s viacerými porozprávať, ale ťahalo ho k Ericovi a jeho manželke Norah. Vyzerali najväznejšie zo všetkých prítomných a všimol si, akí sú krehkí. Eric pracoval u Milesa odnepamäti a s Norah bývali v byte vyhradenom pre správcu domu. Norah sa starala o dom a Eric o autá, robil preventívne prehliadky, vymieňal olej a zapalovacie sviečky šikovne ako chirurg.

Cam si o nich nemusel robiť obavy – Miles sa o to určite postaral. Posledných desať rokov bral Ericovu prácu len ako prejav dobročinnosti. Eric sa usiloval čo najlepšie vyleštiť chróm, no len čo šiel večer spať, prišiel z dediny mladý muž a pod Camovým prísny dohľadom prácu dokončil.

Norah mala začervenané oči, ale utierala si ich silno navoňanou čipkovou vreckovkou. Cítil vôňu levandule na meter od nej a to mu pripomenulo, že práve prišiel o svoju jedínú vreckovku.

„Cameron môj milý. Bol to pekný obrad.“ Eric mu potriasol ruku.

Norah zasmrkala, ale oči jej planuli. „Hm, ten starý darebák chcel mať vždy všetko po svojom.“

Cam sa uškrnul. „A aj to mal?“

Zafunela. „Áno, bol veľkorysý, nech mu Boh žehná. Už pred časom nám povedal, že nám nechá ten starý wainwrightovský dom na východnej strane pozemku.“

„Myslel som si to.“



„Hoci mal smiešne slabiny,“ Norah kriticky pozrela na dievčatá odeté v koži, „bol to dobrý človek. Niekedy mal čudné nápady, ale každý sme nejaký.“

„Do toho veľkého domu príde dosť ľudí.“ Eric kývol hlavou bokom a pozoroval dav vychádzajúci z kaplnky. „Ako za starých čias.“

Cam sledoval jeho pohľad a usiloval sa vyhnúť pocitu smútku pri pohľade na toľko ľudí, ktorí boli dôkazom, aký populárny a milovaný bol Miles. Všetci sa natlačia do salónu v Merryview, kde bude bezpochyby nachystané neortodoxné, ale bohaté a sýte pohostenie. Zmocnilo sa ho vzrušenie podfarbené hanbou. Vedel, že len čo sa ocitne v dome, nebude vedieť odolať starej stajni. Hoci nič nemal oficiálne na papieri, nijakú zmenu majiteľa, Miles by mu to nebol sľúbil len tak. V kútiku duše ho hrial pocit spokojnosti. Pravdepodobne by si mohol prevziať kľúče už dnes.

„Tak to bol najčudnejší pohreb, aký som kedy videl,“ vzdychol Robert, len čo vyšli z kaplnky do tieňa cédrov.

Nespokojne vykryvil pery. „Nemôžem uveriť, čo si urobila.“

Vzdychla si. Ani ona.

Meatloaf nezložil tú pieseň pre organ – to bolo jasné. Rozhodne to bola zaujímavá interpretácia. Aj ten chlapík vedľa nich si to myslel, hoci keby sa nezačal smiať prvý, udržala by smiech dlhšie.

„Nikto iný si to neuvedomil,“ vážne si ju premeral, „a hovorí sa, že smútok má na ľudí čudný vplyv.“ Rýchlo ju potľapkával po pleci. „Už je po všetkom. Nezostaneme na kare dlho. Zrejme tam musíme ísť, hoci neviem, či na tom záleží.“ Nespokojne sa poobzeral po ľuďoch, ktorí sa hlučne rozprávali.

Sledovala jeho pohľad, držali sa bokom v tieni. Chvíľu mala pocit, akoby hľadela do tunela do druhého sveta, od ktorého bola dlho odlúčená. Bola to ozvena jej bývalého života. Všade navôkol tancovali a pobehovali krikľavo odeté ženy pripomínajúce pestrofarebné motýle. Všetky akoby sa navzájom poznali a bez zábran sa graciózne zdravili a bozkávali, niekoľko ráz na obe líca, akoby poznali všetky tanečné pohyby – dva bozky, tri bozky, dokonca štyri bozky. Všetci akoby inštinktívne ovládali pravidlá, ale ako sa poznala, poplietla by to a rozpačito by niekoho objala a omylom pobozkala rovno na ústa.

Privinula sa k Robertovi.

„Nemusíme tam ísť, ak nechceš, hoci by to vyzeralo dosť čudne. Zdá sa, že si jeho jediná žijúca pokrvná príbuzná... tu.“ Kútiky úst mu klesli. „Človek by si myslel, že tvoja matka si dá námahu kvôli vlastnému bratovi.“

Laurie si pritisla jeho rameno, bola mu vďačná za jeho podporu a nevšímala si záblesk podráždenia. Hoci sa jej uľavilo, že matka neprišla, Robert sa s ňou nikdy nestretol.

Pri bočnej stene kaplnky zazrela svojho spolusprisahanca. Slnko dodávalo lesk jeho tmavým vlasom, takže vyzerali, akoby mal gaštanový melír, ale jeho príťažlivosť znásobovala spomienka na vrásky smiechu pri zelených očiach, keď sa usiloval potlačiť pobavenie. Blúdil pohľadom po dave, ale nevšimol si ju a znova upriamil pozornosť na starší pár stojaci pri ňom, sklonil hlavu a so záujmom počúval.

„Páni!“ prekvapene zvolal Robert, keď prechádzal autom cez imponantnú bránu a zastal pred domom, kruhová príjazdová cesta už bola plná áut.

Keď Laurie pozerala na dom Merryview, zatajila dych a bez varovania jej vytryskli slzy. Pociťala taký silný smútok

za domovom, až ju to ohromilo. Keby jej bol Miles povedal, že zomiera... Nedržala by sa ďaleko od neho. Chvíľu hľadala na budovu, na vitrážové okná, v ktorých sa odrážalo slnko, a na strechu porastenú lišajníkom nad hornými okienkami. Mala pocit, akoby sa vrátila domov. Pohľadom sledovala vetvy vistérie ťahajúcej sa po východnej strane domu a lemujúcej okná na prízemí.

„Nikdy si nepovedala, že tvoj strýko je zazobaný.“ Znelo to obviňujúco, akoby pred ním úmyselne tajila tú informáciu.

Pokrčila plecami. „Zrejme bol.“ V detstve tu trávila tolko času, že jej nenapadlo hovoriť, aký veľký je ten dom.

Pozrel na ňu, zrazu pôsobil dychtivo. „Myslíš, že sa tu bude čítať závet?“

Robertova otázka ju prekvapila.

„Také čosi sa ešte robí? Myslela som, že to sa vyskytuje len v knihách a vo filmoch.“

„Dávalo by to zmysel, keď sa tu zhromaždila celá rodina.“

„Ako som poznala Milesa, už im to oznámil.“

„Im? A čo tebe? Si predsa pokrvná príbuzná.“

Laurie si podráždene odohnala muchu spreď tváre. „Nečakám od Milesa nič. Nevidela som ho celú...“ Zmocnil sa jej pocit viny. Mala ho navštíviť. Nijaká výhovorka neospravedlní, že za ním neprišla.

„Čo robil? Okrem toho, že stále posielal tie nemožné pohľadnice.“

Dobrá otázka a Laurie sa musela usmiať, neubránila sa tomu. Čo robil? Amatérsky sa zaujímal o umenie, bol bonviván, zábavný rozprávač anekdot. Hral kriket za Anglicko, bol aj športovým komentátorom, jazdil na rýchlych autách a zbieral drahé víno a veterány. Netušila, ako prišiel k peniazom, ale rozhodne ich vedel míňať.

„Točil peniaze aj ženy,“ so smiechom zopakovala Milesove slová. Až teraz pochopila, že to myslel doslovne.

Robert sa zatváril nespokojne. Chvíľu jej pripadal ako hlupák, no to bolo nelojálne, nespravodlivé. Jednoducho sa mu páčilo, keď bolo všetko jasné a presné. Nemal rád slovné hračky. Zmocnila sa jej ľútosť. Pravdepodobne by so strýkom Milesom nevychádzal dobre.

„Kupoval a predával veterány. Boháči si ho najímali, aby im našiel a kúpil špeciálny veterán. Chápeš... posledné Ferrari, ktoré navrhol Enzo.“

Robert sa zatváril nechápavo. Samozrejme.

„Enzo Ferrari.“

Celkom zabudla, že to vedela. V pamäti sa jej vynárali útržky spomienok ako bodky svetla presvitajúce cez tmavú látku. A tie bodky sa zrazu spájali do čoraz bohatších spomienok. Celkom zabudla, že pozná tie fakty. Ako mohla zabudnúť, koľko času tu strávila v detstve na prázdninách? Počas búrlivého rozvodu rodičov to bol jej druhý domov.

„Ach!“ vzdychol Robert neprítomne. „Zavedieš ma dnu?“

Keď prešla cez prah, mala pocit, akoby odistila nástražnú minú, a v hlave jej vybuchovali ďalšie tisícky spomienok. V tej obrovskej vzdušnej hale akoby sa svojím spôsobom nič nezmenilo. Cez vitrážové okná presvitalo slnečné svetlo ako každé leto, keď sem prišla na prázdniny. V prútených košoch boli nachystané tradičné zelené gumené čižmy vo všetkých možných veľkostiach. Masívne dubové schodište pôsobilo hrozivo ako vždy, vzorovaný bordový koberec držali na mieste medené tyče. Pri pohľade na kopu čísel časopisu o dostihoch *Racing Post* mala pocit, že sa každú chvíľu zrúti, a to v nej vyvolalo spomienky, až jej v hrdle navrela hrča, takže sa takmer zadusila.

Chvíľu počula dupot koní na dostihovej dráhe. Kúsok odtiaľ sa konali Yorské dostihy. Celkom na to zabudla. Pri tej spomienke takmer cítila vôňu koní, búrlivé pobádanie publika, hlasy bookmakerov ponúkajúcich stávky a pokrikovanie priekupníkov. Na chvíľu zneistela, akoby sa ocitla medzi dvoma svetmi, a potom si uvedomila, kde je.

Vo vchode do veľkej sály stál apatický čašník, v rukách držal podnos s vínom, šampanské bolo v štíhlych vysokých pohároch, biele víno v krištáľových pohároch a červené v čašiach.

Aspoň kvalitou vína si mohla byť istá. Kedy naposledy pila slušné víno? Vzala si od čašníka pohár a naznačila Robertovi, aby ju nasledoval. Ešte vždy stál v hale a obdivoval ju.

„Naozaj chceš taký veľký pohár? Je rozumné piť v čase obeda?“

„Zrejme nie, ale nech to čert vezme... bude to dobré víno. Za to ti ručím.“

„Naozaj?“

„Určite. Miles sa vyznal vo víne. Ochutnaj ho.“ Privoňala k nemu, strčila nos do pohára a zakrúžila vínom.

Robert urobil grimasu, jasne jej dal najavo, že sa správa ako snobka, potom si skusmo chlipol. Zvraštil obočie a proti vlastnej vôli uznal: „Veľmi dobré.“

„Château Lafite. Ročník šesťdesiatštyri.“ Netušila, odkiaľ to vedela, jednoducho to vedela, a hoci nechcela vyzeráť pyšne, v hlase jej znel náznak hrdosti, neubránila sa tomu.

„Takže ročník šesťdesiatštyri? To určite, Laurie. Skôr kvalitné víno z Tesca.“

„Nie, vážne.“

Na tvári sa mu zračil skeptický výraz. „Čo ty vieš o víne?“ povedal posmešne.

Chvíľa sebavedomia nakrátko pominula, potom sa jej vrátilo. „Toto bolo Milesovo obľúbené víno.“

„Aha, teda si nie si istá. Len si hádala.“

Zaváhala. Možno len hádala. Tak to dopadne, keď sa chce predvádzať. Bolo to dávno. Pravdepodobne to nebol ročník '64, hoci si myslela, že je to Château Lafite. Znova si dala výdatný dúšok, vychutnávala si úžasnú chuť hrozna. Rozhodne bola zemitá.

„V skutočnosti má pravdu.“ Ten hlboký chrapľavý hlas patrilo krásavcovi z kaplnky. Keď na ňu žmurkol a vzal si pohár z podnosu, skrúcalo jej žalúdok. Do tváre sa jej nahrnula krv a dúfala, že sa nečervená. No vyzeral krásne ako filmová hviezda – zapôsobilo to na ňu, to bolo všetko. Ironicky si s nimi štrngol, veselo si odpil a zmizol v dave.

Keď odchádzal, nevedela odtrhnúť pohľad od jeho vysokej štíhlej postavy, v dobre sediacich džínsoch sa mu vynímal dokonálny zadok.

„Debil,“ Robert pokrútil hlavou. „Stavím sa, že vie o víne ešte menej než ty. Tak poď, dúfam, že tu je niečo pod zub.“ Objal ju okolo pliec a viedol ju do plnej miestnosti.

Rozhodne vypila viac vína, než bolo rozumné vypiť na prázdny žalúdok, ale nevedela si pomôcť, a aj tento tretí pohár jej išiel dolu hrdlom až priveľmi ľahko. Tešilo ju, že sa porozprávala s Penny, Liviou a Janine a pripomenuli jej veľa šťastných spomienok, ktoré mala hlboko zahrabané v hlave. Robert na ňu spýtavo pokukoval z druhej strany sály, akoby sa z nej stala alkoholička, ale našťastie Norah ho zahнала do kúta a nanútila mu ďalšie párky v cestíčku.

V duchu sa usmiala a znova si chlipla z Lafitu. Áno, strýko Miles sa vo víne vyznal, ale vedel aj to, čo je správne jedlo.

Jeho názory na vegetariánov boli legendárne, tak ako jeho názory na jedenie hlávkového šalátu, čo prirovnával ku kulinárskemu zločinu. Vedela, že presne naplánoval dnešné menu, ak mala súdiť podľa bufetových stolov ťahajúcich sa po celej dĺžke jedálne a plných mís s osvedčenými mäsovými pirôžkami, sladkým pečivom potretým vajcom, nakrájanými mäsovými koláčmi, takže bolo vidieť ružovú plnku, a párkami v cestíčku, ktoré bolo také krehké, že omrvinky sa trúsili vo vzduchu.

Ak mala súdiť podľa živého hovoru a smiechu v miestnosti, nóbl hostia si to vychutnávali. Typický strýko Miles. Samozrejme, chcel, aby boli všetci šťastní. Zdalo sa jej, že od čias, keď tu trávila všetky školské prázdniny, uplynula celá večnosť. Chodila sem do toho hrozného leta, keď mama opustila otca. Vtedy sa všetko zmenilo. Otec jej viac nedovolil chodiť sem na prázdniny. Obviňoval Milesea, že povzbudzoval jej matku, aby túžila po takomto živote, a jeho zásluhou sa zoznámila s mužom, s ktorým utiekla. Podľa Laurie to bolo dosť nespravodlivé, lebo otec vedel tak ako každý, aká bola jeho manželka. Laurie obviňovala Milesea z niečoho oveľa horšieho.

Keď ju zmohli tieto pochmúrne myšlienky, zachvátila ju panika. Chvalabohu, Robert bol zahľbený do rozhovoru s manželským párom, a tak mu nepovedala ani slovo a inštinktívne zamierila k dverám, predierajúc sa cez bludisko vystretých rúk s pohármi a taniermi.

Neodbočila zo salóna na najbližšiu nóbl toaletu na prízemí, ale zahla doprava a prešla cez halu okolo schodišťa, pričom starostlivo držala v ruke pohár, aby jej nevyšplechla ani jedna vzácna kvapka. Celkom zabudla, ako dobre chutí skutočne lahodné víno.

Hoci bola v pokušení vyjsť hore širokým schodištom, prešla okolo neho a potláčala nutkanie pozrieť sa, či je zábradlie

pekne vyleštené. Kedysi dávno pomáhala leštiť to drevo – spúšťala sa po ňom na uteráku. Strýko Miles veril na viacúčelovosť dávno predtým, než sa stala otrepanou frázou.

Prešla cez chodbu a vyhla sa kuchyni, nevšimala si lákavé vône jedla. Jej kroky nebolo na dlažbe počuť, prehlušilo ich rinčanie nožov a trieskanie dvierok na rúre. Prefrnkla radom drevených dvier okolo komory, práčovne a malej miestnosti na odkladanie obuvi a kabátov. Posledné dvere viedli na dvor dláždený tehľami, vzor rybej kosti skrášľoval žiarivo zelený mach.

Hoci vzduch bol vlhý, uľavilo sa jej, že tam nikto nie je. Bolo by ľahké zostať tu a zhlboka dýchať, aby potlačila emócie, ale namiesto toho ju priťahovala stajňa.

Stajňa bola starostlivo renovovaná, aby sa zachoval ráz domu. Ešte vždy v nej boli drevené trámy a staré tehly, ale dvere, cez ktoré preťahovalo, nahradili obrovské moderné sklené okná a strechu izolovali, aby vnútri nebolo vlhko a chladno. Obsah stajne chránila supermoderná technika a starú konskú silu nahradila nová – motor. Klávesnica vedľa masívnych drevených dverí bola novší model, než si pamätala.

Ak sa nedostane dnu, nebude to koniec sveta, ale aj tak môže pritlačiť nos na okno a nakuknúť dnu.

Prv než sa dostala bližšie, uvedomila si, že niekto je vnútri a kradmo sa pohybuje. Pomedzi autá chodila tmavá postava, ladné aerodynamické línie áut pôsobili v tom šere ako húf exotických veľrýb. Aston Martin, Rolls Royce Phantom, Ferrari, Lamborghini, v duchu odškrťavala tie, ktoré poznala. Strýkova láska. Postava zastala pri okienku na konci galérie a načiahla sa ku skrinke, v ktorej boli kľúče od všetkých áut. Dobre to vedela. Cez tmú prenikol lúč svetla ako maják a potom sa stratil, keď sa osoba naklonila ku skrinke a znova sa odtiahla.



Potom osoba prešla k jednému z áut v garáži, krúžila okolo neho a pravidelne sa zastavovala, akoby niečo zvažovala – celkom ako výtvarný kritik v galérii. Laurie sa zamračila a zamyslene sa napila. Ak ten človek má právo byť tam, prečo nerozsvietil? Má urobiť poplach? Tá zbierka bola mimoriadne vzácna. No nech je tam ktokoľvek, očividne poznal prístupový aj poplašný kód.

Nerozhodne odstúpila do krovia okolo stajne. Dívava sa celú večnosť, ale tá osoba, súdiac podľa výšky muž, zostala v tej istej časti garáže. Nevidela dobre, ale keď si oči privykli na tmú, zazrela, ako ten muž so zbožnou úctou pohládza kapotu auta, ktoré si zrejme vyhlíadol. Dvere auta sa otvorili, muž vklzol za volant a dvere nezavrel.

Kto je to tam a čo má za lubom? Vo chvíli, keď sa rozhodla vrátiť do domu, muž vystúpil z auta, rýchlo zdvihol hlavu a vykročil pomedzi ostatné autá. Aj bez svetla Laurie spoznala jeho siluetu, hrivu dlhých vlasov, široké plecia a ležérnu chôdzu. Keď za sebou starostlivo zatvoril dvere, počula štrngot kľúčov a videla, ako ich poťažkal v ruke a strčil do vrecka.

Keďže sa nemala kam skryť, zacúvala do tieňa a vrazila do konára vistérie ťahajúcej sa po stene. Počula praskot krehkého skla a stuhla. Na dlažbu padli črepiny tej peknej čaše a zrazu držala len stopku. Vysoká postava na chvíľu zastala a pozrela jej smerom. Zatajila dych, srdce sa jej zrazu rozbúšilo. Takmer si myslela, že muž ten tlkot počuje. Ako hlúpa zatvorila oči, ani čo by ju to urobilo neviditeľnou. A to bola chyba, lebo teraz sa sústredila len na tichý klopot krokov na tehlovej dlažbe a v jednej hroznej chvíli si už myslela, že mieri k nej. Zastal. Zavládlo ticho. Keby ju teraz videl, vyzerala by fakt čudne so zavretými očami, ale keby ich otvorila, musela by sa mu pozrieť do očí. A tak mala viečka zatvorené a cítila

sa tak hlúpo a trápne ako nikdy v živote. Keď už hrozilo, že ju ticho zahltí, začula vzdalujúce sa kroky, vracal sa do domu.

S úľavou si vydýchla do nočného vzduchu. Bolo by hrozne trápne, keby ju pristihol. A prečo ho jednoducho nemohla pozdraviť? Povedať: Zdravím, aký príjemný večer. Nie je vnútri strašne horúco? Namiesto toho sa zachovala ako korunovaná ťava, takže to vyzeralo, akoby ho špehovala ako nejaká podozrievavá členka rodiny. Ľudia sa správajú nepekne, keď je v stávke dedičstvo a peniaze. Hnevalo ju, že by ju mohol považovať za takú zištnú, aby ju čosi také trápilo. Vykřivila ústa, dobre vedela o overovaní poslednej vôle a o pochybných záležitostiach členov rodín, keď veria, že im je niekto niečo dlžen.

Samozrejme, keby ju poznal, vedel by, že si nerobí nijaké nároky na Milesov majetok a nič od neho nechce, možno len poslednú pohľadnicu. Neuveriteľne cenná zbierka áut a majetky roztrúsené po celom svete teraz patria jej tetám, alebo budú patriť, keď sa overí posledná vôľa. Miles bol však spravodlivý, určite všetko vyriešil tak, aby boli všetci spokojní.

„Vychutnávate si to víno?“

Jeho hlas ju vytrhol z rozjímania a pozrela naňho celá červená. Práve sa jej podarilo uchmatnúť si novú plnú čašu Lafitu a cestou nazad nechala rozbitý pohár v práčovni mimo dohľadu. Počul to zradné cinknutie skla? Vedel, že tam bola ona? Chce ju teraz vyzvať, aby mu povedala, čo tam robila?

So zdvihnutým obočím čakal, kým niečo povie, napokon sa jej podarilo pípnuť: „Áno.“

Keby jej len napadlo čosi vtipnejšie alebo rozumnejšie. Odkedy ho nasledovala dnu, podchvíľou jej k nemu zabľúdil pohľad. V tej miestnosti sa jeho žiarivá košeľa jasne vynímala,

bolo nemožné nevidieť ho. Zdalo sa, že tam každého pozná a že všetky ženy poznajú jeho. So šarmantným úsmevom chodil po miestnosti.

Zdvihol pohár a naklonil víno, akoby uvažoval. Každú chvíľu niečo povie. Žalúdok jej skrúcalo od nervozity.

„Ako ste vedeli, že to bolo Milesovo obľúbené víno?“ spýtal sa, na perách mu pohrával zvodný úsmev. Takmer omdlela od úľavy.

Bol to bezpochyby jeho bežný výraz. Zrejme je sukničkář. Hoci prečo by nebol, keď vyzerá tak dobre? Nijaká žena, čo má len trochu rozumu, ho nebude brať vážne. V tvári akoby mal napísané – pomilujem a nechám tak.

„Prečo nie?“ Znelo to ostrejšie, než mala v úmysle. „Vy ste to vedeli?“ Pozrela naňho netypicky vyzývavo. Čosi v nej vzkypelo, alkohol jej stúpol do hlavy, dostala guráž.

Jeho úsmev sa zmenil na vševediaci úškrn. Nenáhľivo si ju prezrel od hlavy po päty a to jeho pokojné skúmanie ju podráždilo.

Preglgla. Bol dobrý. A ona nebola jeho typ. Vedel to rovnako ako ona. A v kaplnke sa na ňu rozhodne tak nedíval.

Z očí jej zrejme niečo vyčítal, lebo sa zatváril prekvapene a na chvíľu fascinovane. Ustúpil o krok a tentoraz ju skúmal pozornejšie.

Znova očervenela.

„Zdravím,“ z útlmu ju vytrhol prehnane hlučný hlas, „som Robert Evans. Laurenin frajer.“ Podal mu ruku.

„Cameron... Cameron Matthews.“ V očiach sa mu mihol šibalský záblesk. „Nie som ničí frajer.“

V miestnosti bolo tak horúco, alebo na ňu tak zapôsobilo to víno, že tvár jej doslova horela a tak sa jej krútila hlava, až sa knísala.

„Tak teda,“ Cameron pozrel z jedného na druhého, „odkiaľ ste poznali Milesa?“ Vrhol pohľad na Robertov oblek a vyleštené topánky. „Boli ste jeho účtovník?“ Kývol na Laurie. „Obchodníčka s vínom?“

Zdalo sa jej, že Robert si zrejme neuvedomil, že ho urazil, ale podcenila ho.

„Nie, sme príbuzní,“ oznámil mu Robert.

Víno jej asi udrelo do hlavy, lebo sa nečakane zahanbila, ako pompézne to vyslovil, a hnevala sa, že sa tváril, akoby aj on bol Milesov príbuzný.

Cameron Matthews sa zatváril prekvapene.

„Ja som Milesova neter Laurie.“

„Laurie?“ Pri tej otázke zvýšil hlas. S neveriacim výrazom odstúpil a povedal: „Vy ste Laurie. Doriti!“

Ten dôrazný tón jej vohnal červeň do tváre a dívala sa, ako sa zvrtoľ na podpätku a tak rázne odpochoďoval z miestnosti, až sa ľudia pred ním rozostupovali a všetci hľadeli na nich, pričom sa tlmene rozprávali.

„Nevychovanec,“ vyhlásil Robert. „Čo to malo byť?“

„Netuším.“

## *Kapitola 2*

„Si rada, že zatvárame?“ spýtala sa Gemma, druhá knihovníčka, akoby to bolo nezvyčajné. Poslednú polhodinu bolo v knižnici v Leighton Buzzarde mŕtvo.

Laurie prikývla. Chvalabohu, dnešná šichta sa pomaly končila. Od chvíle, keď ráno zazvonil budík, nastavený presne na 6.30, aby Robert stihol pre oboch pripraviť sendviče na obed a chytiť vlak do Londýna, takmer každú hodinu pozerala na hodiny. Tá nemožná veľká ručička akoby išla spomalene. Ten deň sa jej akosi nepáčil. Nevedela presne, čo nie je v poriadku. Len sa jej nepáčil. Netušila prečo.

Tak jej treba, keď sa včera nalievala vínom. To ju otupilo. Alkohol má také následky, nie? A nebola na to zvyknutá. To, že v jedno popoludnie vypila viac ako za celý mesiac, muselo mať taký účinok.

Položila na vozík poslednú knihu. Dofrasa, triedenie trilerov, romancí a sci-fi môže výnimočne počkať do rána. Vlastne ich môže roztriediť Gemma. Bolo načase, aby dala najavo svoje postavenie, koniec koncov je služobne staršia a Gemme bolo treba pripomínať, že knihovníčky majú byť sčítané v oblasti

literatúry, nie klebiet o celebritách. Laurie si pri tom pomysle-  
ní pripadala ako suchárka. V kútiku duše rozmýšľala, či Gem-  
ma nemá pravdu, v poslednom čase si ľudia v knižnici poži-  
čovali skôr časopisy než knihy. Životný štýl iných ľudí bol  
vzrušujúcejší než ich vlastný. Ešte aj Gemmin život bol oveľa  
vzrušujúcejší než jej.

Čo je to dnes s ňou?

Má prácu, vlastný domov, frajera, ktorý s ňou býva, a je  
zdravá. Bola nevďačná a hlúpa. Má pocit bezpečia, stability...  
vedela, na čom je. Chvíľu rozmýšľala, či sa priveľmi nesnaží  
presvedčiť samu seba.

No dobre, nežijú práve najvzrušujúcejšie. Znechutene skrú-  
tila pery. Nežijú vzrušujúco a bodka. Ale vzrušenie nie je také,  
aké ho vykresľujú. Mnohí ľudia by aj vraždili, aby boli tak za-  
bezpečení. Spomenula si na matku a potom sa veľmi usilo-  
vala na ňu nemyslieť. Opustila Laurinho otca, lebo túžila po  
vzrušení, a nachádzala uspokojenie v rýchlych autách, boha-  
tých manželoch, pompéznych večierkoch, značkových šatách  
a v chodení z jednej exotickej lokality do druhej. Pre Laurie  
bolo záhadou, čo jej matka kedysi videla v otcovi. Boli doko-  
nalé protipóly, ale on ju očividne kedysi miloval.

Klopanie na okienko jej neprijemne pripomenulo, že mala  
zhasnúť a zamknúť dvere.

„Zdravím, srdiečko, viem, že je neskoro, ale mohla by som  
len...“

Laurie nemala mať otvorené po šiestej. „Tak teda rýchlo.“

Pani Wrightová vklzla dnu a zamierila rovno k detektív-  
kam. „Ste poklad,“ zakričala ponad plece.

Laurie môže začať zakladať knihy na vozíku.

Našťastie pani Wrightová hneď čosi našla.

„Ďakujem, láska moja, zachránili ste mi život.“

Laurie sa usmiala. Tá vdova hltala knihy, ako iní hltali vzduch. Jej záľuba v hrozných zabijakoch bola očividne únikom pred ubíjajúcou osamelosťou.

Bolo ťažké zostať po smrti manžela v dome sama ako prst.

Mobil jej zazvonil vo chvíli, keď sa konečne zatvorili dvere za pani Wrightovou. Robert.

„Ahoj.“

„Ahoj. Ešte si v práci?“

„Práve odchádzam. Chvíľu to potrvá. Keď sa vrátim, zohrejem ti pastiersky koláč.“

„Už som doma. Vlastne som si pomyslel, že ťa vezmem na večeru.“ Očividne bol so sebou veľmi spokojný.

„Prečo? Povýšili ťa alebo čo?“

„Musím na to mať dôvod? Len som si povedal, že by som ťa mohol pre zmenu trochu rozmaznávať.“

„To by bolo skvelé. Ďakujem. Už idem.“ Ak sa poponáhľa, možno stihne ďalší autobus.

Hm, tuším je len mizerná stará harpya. Nemá sa na čo sťažovať. Má celkom dobrý život.

Takto sa to nemalo stať. Niežeby vedela, ako by sa to malo stať, ale pripadalo jej to hrozne bez fantázie, akoby bola oklamaná.

Keď k nej Robert postrčil škatuľku, na stole tancoval plamienok sviečky, vrhal tiene na červený damaskový obrus.

Srdce jej zamrelo, cítila ho až v žalúdku. Čašník postával s fľašou šampanského.

„Viem, hovorili sme, že nám je dobre aj bez toho, ale...“ pokrčil plecami, „nemusíme mať veľkú svadbu. Škoda peňazí. Mohli by sme to urobiť spontánne... jednoducho si na budúci týždeň dohodnúť termín na matrike. V pondelok na obed tam majú okienko. Nebolo by to romantické? Impulzívne!“

Robertovi sa pri tom pomyslení rozžiarila tvár. Sklamane si uvedomila, že je z toho nápadu naozaj vzrušený.

Usmiala sa, ale bolo to namáhavé – cítila, aký napätý má každý tvárový sval. Robert potisol škatulku po stole, takže ležala na jej prestieraní ako drobná lahôdka, do ktorej by sa mala pustiť.

Pripadala jej ako nevybuchnutá bomba, ktorú má zneškodniť. Neodvážila sa naňho pozrieť, ale podľa toho, ako sa nakláňal dopredu, usúdila, že chce, aby tú škatulku otvorila. Jeho reč tela to priam kričala.

Keď zdvihla ruky nad stolom, triasli sa jej.

„Ach... nemusíš byť nervózna. Nie je to Rockefellerov prsteň. Len malý symbol. Nepotrebujeme míňať peniaze na drahé šperky. Vieme, čo je dôležité.“

Samozrejme, mal pravdu. Treba si vážiť hodnoty, byť lojálny, čestný, úprimný, nesebecký. To bolo dôležité. Skutočná láska je založená na priateľstve, stabilite a dôvere, nie na eufórii. Zatlačila do úzadia spomienku na matku, momentálne šialene zaľúbenú do manžela číslo tri.

Prstami chytila škatulku a otvorila ju. Bol to pekný prsteň – smaragd s drobnými diamantmi po oboch stranách brúsenými do faziet. Skutočne pekný. Krásny snubný prsteň a iba mizerná, nevďačná, plytká krava by čo len pomyslela, že by radšej chcela zaŕi.

Pozrela na Roberta. Žiaril.

„Páči sa ti?“

„Je... pekný.“

Hoci potláčala slzy, jedna jej unikla a osamelo sa jej kotúľala po líci.

„Tak čo povieš? V pondelok?“ S nádejou sa usmieval, považoval jej slzy za prejav čohosi iného.



Otupene naňho pozrela. „V pondelok? Akože tento pondelok?“ Zúfalo premýšľala, čo plánuje robiť v pondelok.

„Áno. O štvrt' na jednu.“ Zatváril sa, akoby hovoril: „Super, nie?“ Chcel v nej vyvolať nadšenie.

„Ale... ale budem v práci.“

„No tak, Laurie, nikto si nevšimne, ak si na polhodinku odskočíš. A ak si to niekto všimne, jednoducho mu povieš, kde si bola. Všetkým sa to bude zdať hrozne romantické... ako v románe z červenej knižnice.“

„Ja... ja... je to také...“ Znelo to ako väčšie klišé, než hovoril on.

„Nie naozaj.“ Robert nasadil výraz rozumného muža. „Žijeme spolu už dosť dlho. Je to logický krok, nemyslíš? Nemladneme. Máme dom. Bez hypotéky. Obaja máme stabilné zamestnanie. Tak prečo nie?“

Zamračila sa. V skutočnosti to bol jej dom bez hypotéky.

Nechodili spolu dlho, keď sa k nej Robert našahoval s vyhlásením, že nemá zmysel platiť účty za dve domácnosti. Bol pre ňu ozajstným bralom, keď jej nečakane zomrel otec a bola taká zúfalá a osamelá, že sa nevedela rozhodnúť.

Hľadela na prsteň a rozbolela ju hlava. Nemala rada zelenú farbu, nikdy ju nenosila. Jej školská uniforma bola zelená ako pivová fľaša, to by každého odradilo.

Takto si zasnuby nepredstavovala.

Zbláznila sa? Väčšina dievčat o tom snívala! Pokojný, spoľahlivý muž, ktorý nepozera donekonečna futbal, nemiňa pochabo peniaze, pomáha jej pri varení a je expert na práčku. Dokonca s ňou chodí každý piatok nakupovať do supermarketu. Je spoľahlivý, dôveryhodný. Nie je to muž, ktorý by ju len tak opustil.

Nebola to najromantickejšia žiadosť o ruku, ale oni neboli romantickí, nie? V priebehu rokov mala niekoľko vážnych známostí, žila však iba s Robertom, no nevedela sa donútiť, aby povedala áno. Nezdalo sa jej to správne, ale ako mu to má vysvetliť tak, aby z toho nebol nešťastný? Bola to trápna výhovorka.

„Ja... ja neviem, Robert. Nezdá sa mi to správne načasované. Možno kvôli strýkovi Milesovi...“

To sa jej zdala dobrá výhovorka. Úmrtie v rodine.

Robert sa na ňu nežne usmial a chytil ju za ruku. „Chúďatko Laurie. Chápem.“

Všimla si niekedy, ako sa mu pri úsmeve skrivia ústa? „Myslel som si, že ti to pomôže. Je ťažké stratiť blízkeho príbuzného, ale môžeme si založiť vlastnú rodinu. Ty a ja. Môžeme mať deti. Stvoriť našu vlastnú rodinnú bunku.“

Deti! Množné číslo. To myslí vážne? Nikdy predtým sa o tom nerozprávali. Deti majú dospelí ľudia. Hoci nedávno dovŕšila tridsiatku a biologické hodiny jej tikali, človek si musí byť naozaj, naozaj istý, než ich splodí. Prv než privedie na svet jedno dieťa, nieto ešte dve. Keby sa rozišli... na to radšej nemyslela. Nebola na to pripravená. Bolo to dávno a už to prekonala. Teraz je dospelá... takmer. Len nie dosť dospelá, aby mala deti. Chce ich vôbec mať? Dospelí vedia deťom hrozne ubližovať.

Nie, nebola na to pripravená a z praktickej stránky – pozrela na Roberta – čo keby po ňom zdedili nos? Dlhý a na konci trochu vypuklý.

Hľadela naňho, tá nečakaná myšlienka ju vydesila. Kde sa vzala a kedy sa z nej stala taká ťava? Je načase dať sa dokopy a prestať sa správať hlúpo. Nie je ako jej matka. Toto je len pochabý malý záchvat paniky.

Stisla mu ruku, vybrala prsteň zo škatuľky a podala mu ho. Keď jej ho nastokol na prst, zdvihol si jej ruku k perám a veľmi nežne jej bozkával prsty jeden za druhým, jeho pery akoby šepotali na jej hánkach.

Bolo to pekné gesto, ešte aj čašníka to dojalo. Vystrela plecيا, nevšímalá si skrúcanie žalúdka, žiarivo sa na Roberta usmiala a spýtala sa: „Tak čo? Naleješ mi šampus?“

„Prestaň, štekliš ma,“ vykrútila krk, aby zastavila Robertovo bozkávanie.

Vtackali sa cez vchodové dvere a pritiahol si ju. „Do postele, budúca pani Evansová?“

Pani Evansová! To bola jeho matka, panovačná, neústupčivá a nespokojná s Laurie. Ach bože, bude jej rodina!

Studené ruky jej rýchlo strčil pod blúzku.

„Au!“ skríkla a odstrčila mu ich, prv než dosiahli cieľ. „Máš ľadové ruky!“

„Poďme na poschodie a zohrejeme ich,“ navrhol, pošúchal si ruky a lascívne zdvihol obočie.

Znova ho odstrčila a odtisla sa od steny do kuchyne. Všetko akoby sa krásne chvelo od šampanského. No nie až tak krásne. Čosi jej nedalo pokoj. Bála sa, že neurobila správnu vec. Víno jej omámilo rozum, celá fľaša šampanského v pracovný deň neuľahčovala rozumné myslenie, musí vypíť pár pohárov vody, inak bude mať ráno vážne problémy.

Robert už zmizol hore schodmi.

Dotackala sa do kuchyne, otvorila skrinku, vybrala krígel, napustila po okraj vodu a donútila sa všetko vypíť.

Miestnosť sa s ňou knísala, svetlo sa odrážalo od kanvice, tá akoby sa pohybovala hore-dolu. Večer sa zmenil na veľkú mazanicu, hoci na prostredníku cítila prsteň. Bol priveľký na

prstenník, ale Robert chcel, aby si ho dala. Pocit viny sa miešal so zmätenosťou. Skutočne súhlasila, že sa v pondelok vydá?

Bolo to hrozne náhle, pre Roberta netypické.

Bola čoraz omámenejšia, a keď si pritlačila na hrud' druhý krígel' vody, zvalila sa na drevenú stoličku pri poškriabanom stole. Ovocná misa v strede bola prázdna ako vždy, ale bola v nej opretá biela obálka.

Slečna L. Brownová. Ozajstný list. Také už človek často nedostáva.

Podľa toho, že obálka bola trochu pokrčená, si podráždené uvedomila, že Robert ju otvoril.

Vybrala list z obálky a pozrela na fajnový papier s hlavičkou. Právnicki. Doľahol na ňu smútok ako dažďový oblak, z ktorého mrholilo. Strýko Miles.

*Vážená slečna Brownová,  
vzhľadom na to, že Váš strýko nedávno zomrel, by sme  
Vám boli vďační, keby ste zavolali pánu Leversedgeovi  
a dohodli si s ním termín stretnutia, ktorý Vám bude  
vyhovovať, aby sme s Vami prediskutovali poslednú  
vôľu pána Milesa Walforda-Cooka.*

Obrátila list na druhú stranu, akoby čakala, že vzadu bude nejaký náznak, prečo ju predvolali. V úzadí mozgu sa vznášala myšlienka ako zvlnený prúžok dymu, ktorý sa nedá zachytiť.

Od strýka Milesa nič nečakala. Musel sa postarať o všetky bývalé manželky. Okrem toho sa na ňu hneval. Vykrivila ústa a zatvorila oči. Hneval sa na ňu. Pravdepodobne sa stále hnevá. Pozrela hore, pripadalo jej to bizarné. Áno, určite sa ešte hnevá.

Zrazu sa usmiala. Spomenula si na jeho nahnevanú tvár, vyblednuté ryšavé obočie zvráštené nad slziacimi očami, ktoré

ešte vždy dokázali väčšinu ľudí zastrašiť. Teraz už chápala, prečo bol taký tvrdohlavý. Zmocnila sa jej ľútosť, ťažko sa jej dýchalo. Keby jej bol povedal, že zomiera...

Hlúpy starý chlap. Rýchlo si zotrela slzu z tváre. A teraz to dávalo zmysel. Nie jeho náhla túžba, aby navštívila matku, čo, samozrejme, neurobila, ale jeho priznanie viny.

Laurie sa neveselo zasmiala. Jeho vina sa jej zdala nemiestna, ale nedokázala ho o tom presvedčiť. Pravdepodobne jej odkázal nejaké malé dedičstvo. Bolo by milé, keby naňho mala pamiatku. Rozhodne však nečakala ani si nezaslúžila nič viac. Nebola to jeho vina, aj keď si to myslel.

A v skutočnosti bola jeho dlžníčkou, každé prázdniny jej poskytoval útočisko, keď to bolo doma neznesiteľné, prv než rodičia konečne prestali proti sebe bojovať a rozhodli sa rozviesť. Potom prestala chodiť na návštevy ku strýkovi do Merryview. Bolo trápne, že otec sa odmietal stretávať so svojim kedysi najlepším priateľom, bratom jeho bývalej manželky, a Laurie nechcela nechávať otca samého. Možno mala pocit, že Miles mohol urobiť viac, aby sa jeho sestra prestala správať nevhodne.

Keď si poklopkávala listom po ruke a rozmýšľala, čo to môže byť, kuchynské svetlo sa odrazilo od kameňa v jej novom prsteni. A zrazu všetko uvidela ostro ako ten záblesk svetla.

Pozrela na list, na obálku a znova na prsteň. A zamračila sa, že jej to vôbec napadlo.